

Győzelmes élet

Charles G. Trumbull

Arany Mécstartó – Nagyvárad
Lampadarul de Aur – Oradea

Fordította: *Bencze Krisztina*
Lektorálta: *Simcsik Eszter*
Borító: *Cionca Paula*

Lampadarul de Aur
str. Aurel Vlaicu 15
410 243 - Oradea
tel. (004)0359 432 805
fax. (004)0259 447 442
lampadar@rdslink.ro
<http://www.lampadaruldeaur.ro>

A Győzelmes élet egy másik fordítása
korábban a „JÓ HÍR” és az Evangéliumi Kiadó
gondozásában jelent meg (é.n.).

Győzelmes élet

Egyetlen győzelmes élet létezik éspedig a Jézus Krisztus élete. Minden embernek lehet győzelmes élete, minden ember élhet ilyen életet.

Nem arra gondolok, hogy mindenki lehet Krisztushoz hasonló; ennél valami sokkal többre. Nem is arra, hogy az ember mindig kaphat segítséget Krisztustól; ennél is jobbra gondolok. Nem is arra, hogy az embernek mindig van ereje Krisztustól; az erőnél is valami sokkal jobbra. És nem arra gondolok, hogy az ember pusztán megmenekülhet a bűneiből, és védelmet kaphat a bűnöktől. Amire gondolok, az valami, ami még ennél a győzelemnél is jobb.

Hogy megmagyarázzam, mire is gondolok, csupán el kell mondanom egy nagyon friss és személyes megtapasztalásomat. Úgy gondolom, nem tévedek, ha azt mondom, hogy a legtöbb embernél többet tudok a bukásról, árulásról, Krisztus gyalázásáról, a mennyei látás iránti engedetlenségről, és annak tudatos hiányáról, amit mások életében láttam megvalósulni, és amit tudtam, hogy Krisztus tőlem is vár. Nem is olyan régen meg kellett volna állnom, és egyszerűen azt mondanom, hogy remélem, egy napon az Úr kivezet mindezekből valamibe, ami sokkal jobb. És ha az olvasó azt kérdezte volna tőlem, hogy hogyan, azt kellett volna válaszolnom, hogy nem tudom. De hála legyen az Ő hosszútűréseért, végtelen szeretetéért és

kegyelméért, hogy nem kellett ott megállnom, hanem tovább haladhatok és beszélhetek valami többről, mint ami egy kudarcot vallott, kiábrándult ember nyomorúságos története. Az életem égető szükségei, mielőtt jött az új megtapasztalásom Krisztussal – amit most elmondanék – világosak és nyilvánvalóak voltak előttem.

A három legszembeötlőbb dolog a következő volt:

1. Szellemi életemben voltak nagy hullámzások az Istennel való tudatos, szoros közösségemet illetően. Olykor szellemi csúcsponton voltam, olykor mélységben. Egy erőteljes, ébresztő jellegű összejövetel, egy lelkesítő, szívhez szóló előadás néhány odaszentelt, győzedelmes keresztyén előljáró előadásában; egy önvizsgálatra indító szellemi töltetű könyv, vagy önmagam elkötelezése egy nehéz keresztyén szolgálat iránt, az ezzel járó imádságban való felkészüléssel együtt, ezek felemeltek engem; és – rövid ideig – fenn is tartottak, Isten nagyon közelinek tűnt, a szellemi életem pedig mélynek. De ez nem tartott sokáig. Néha egy kísértésben való egyszerű elbukás által, vagy egy fokozatos lecsúszás következtében a legjobb megtapasztalásaim oda lettek, és újra ott találtam magam a mélységben. Egy keresztyén számára pedig egy ilyen alacsony szint veszélyes tartózkodási hely, amint a Sátán ezt újra és újra be is mutatta nekem. Úgy gondoltam, kell, hogy legyen számomra

lehetőség, hogy folyamatosan megélhessem az Úrral való szoros közösségnek egy magas fokát, ahogy mások életében megvalósulni láttam, és ahogyan én nem éltem ebben. Ezek az emberek minden bizonnyal kivételeseknek számítottak, és kisebbségben voltak azok között a keresztyének között, akiket ismertem. Azonban én ehhez a kisebbséghez akartam tartozni. Miért nem tartozunk közéjük mindnyájan, és miért nem változtatjuk többséggé?

2. Egy másik nyilvánvaló hiányossága az életemnek a megrogzott bűnökben való elbukásaim voltak. Bizonyos területeken nem vívtam győzelmes harcot. Ha pedig Krisztus nem képes győzelmes harcot vívni, akkor mire jó az én keresztyén hitem és hitvallásom? Nem kerestem a tökéletességet. De hittem, hogy képes lehetnék rá, hogy állandóan győztes legyek bizonyos területeken, igen mindig, összezúzó és megalázó vereségekkel tűzdelt bizonytalan győzelmek helyett. Nagyon komolyan imádkoztam szabadításért, de az állandó szabadítás nem jött.

3. A harmadik nyilvánvaló hiányosságom az erőteljes és meggyőző szellemi erő dolgában volt, amely mások életében csodálatos változásokat munkálhat. 15 éves korom óta sok keresztyén szolgálatot végeztem. Pontosabban azt a látszatot szerettem volna kelteni. Erre bárki képes. Személyes munkát is végeztem, mind közül a legnehezebbet: egyenként beszélgettem az emberekkel önmaguk

átadásáról az én Megmentőmnek! Eredményt azonban nem láttam. Időnként természetesen láttam egy keveset az eredményből, de nem sokat. Nem láttam életeket, amelyek átformálódtak volna, gyökeresen megváltoztak volna Krisztus által, vagy lobogó fáklyákká váltak volna a munkám nyomán. Azt gondoltam, ezeket kellene látnom. Mások láthatták, én miért nem? Azzal a régi bizonyossággal nyugtattam magam (melyet oly sokszor használ a Sátán), hogy nem adatott nekem látni az eredményt, és ha megtettem a saját részemet, akkor nyugodtan hagyjam a többit az Úrra. De ez nem elégített meg engem, és olykor fáj a szívem keresztyén szolgálatom szellemi sivársága miatt.

Körülbelül egy évvel ezelőtt kezdett több helyről is a tudomásomra jutni, hogy egyes testvérek, akikre úgy néztem fel, mint keresztyén szolgálatukban nyilvánvalóan megáldottakra, úgy tűnt, rendelkeznek egy olyan Krisztus felőli látással vagy ismerettel, ami nekem nem volt – ami felülhaladta, nagyobb és mélyebb volt, mint bármely krisztusi gondolat, ami nekem valaha volt. Fellázított a gondolat, amikor először hallottam. Hogyan lehet bárkinek nagyobb ismerete Krisztusról, mint nekem? (Csak fel akarom tární az olvasó előtt a bűn miatt visszamaradott értelmemnek és szívemnek vakságát és önelégültségét.) Hát nem hittem volna Krisztusban, és nem imádtam volna Őt, mint Isten Fiát, aki Istennel egyenlő? Nem fogadtam

volna be személyes Megváltómnak, több mint húsz évvel ezelőtt? Vajon nem hittem, hogy egyedül Benne lehet örök életet nyerni, avagy nem próbáltam-e Neki szolgálni, Neki szánva az egész életemet? Nem kértem-e folyamatosan a segítségét, vezetését azzal a hittel, hogy Benne van az egyetlen reménységem? Nem küzdöttem-e a Krisztus ismeretének teljességéért azért, hogy én szerkesztettem a The Sunday School Times hasábjain között, Krisztus istenségéről szóló értekezést, melyben a világ vezető bibliatudósai tettek bizonyoságot Krisztusba, mint Istenbe vetett személyes hitükről? Mindezt megtettem; akkor hogyan lehetséges az enyémnél magasabb és nagyszerűbb ismeret Krisztusról? Tudtam, hogy sokkal jobban kell szolgálnom Őt, mint ahogy valaha tettem, de azt nem ismertem el, hogy ehhez egy új ismeretre lenne szükségem Krisztusról.

Továbbra is folyamatosan a tudomásomra jutott ez sok helyről, és már nem lehetett nem törődni vele. Hallottam egy hatalommal és tekintéllyel bíró igehirdetőtől egy prédikációt az Efézus 4,12-13-ról „... a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”, és amint hallgattam, megdöbbsentem és összezavarodtam. Nem tudtam követni. Meghaladta a felfogóképességemet. Krisztusról beszélt, egy olyan oldalról mutatva be Őt,

amelyről el kellett ismernem, hogy teljesen ismeretlen előttem. Azon az éjszakán nem tudtam megmondani, vajon igaza volt-e vagy sem, de ha igen, akkor én tévedtem.

Később ugyanennek a testvérnek egy másik szolgálatát is elolvastam „Pál ismerete az Úr Jézus Krisztusról” címmel. Amint olvastam, ismét szembesültem ugyanazzal a kínos felismeréssel, hogy azt a Krisztust, akiről ez a testvér és Pál beszél, egyszerűen nem ismerem. Lehetséges, hogy igazuk van? Ha így van, hogyan lehet az enyém is ez az ismeret?

Egy napon megismertem egy másik szolgáló testvért, akinek a testvérek közötti munkálkodása nagyon áldott volt. Megtudtam tőle, hogy ő a Krisztus valóságos jelenlétének állandó tudatát tartja a legnagyobb szellemi nyereségnek. Elmondta, hogy semmi sem emelte föl őt annyira, mint annak felismerése, hogy Jézus mindig valóságosan vele van; és ez a tény független az érzéseitől, független az érdemeitől, független azoktól az elképzeléseitől, hogy hogyan kellene Jézusnak az Ő jelenlétét bebizonyítania. Azt is elmondta még, hogy Krisztus az ő gondolatainak az otthona. Valahányszor az értelme szabad volt más dolgoktól, Krisztushoz fordult; és amikor egyedül volt – az utcán vagy bárhol – hangosan beszélt Krisztushoz, olyan könnyedén és természetesen, ahogyan az ember szokott a barátjával

beszélni. Ilyen valóságos volt neki Jézus folyamatos jelenléte.

Néhány hónappal később Edinburgh-be mentem, ahol a Világmissziós Konferencián vettem részt, és láttam, hogy vasárnap délután az a testvér fog szólni „A keresztyén élet erőforrásai” témában, akinek az írásai sokat segítettek nekem. Mohón mentem hallgatni őt. Azt vártam tőle, hogy konkrét dolgok sorát adja majd nekünk arról, hogy mit tudunk cselekedni, hogy megerősítsük keresztyén életünket. Tudtam, hogy szükségem lenne erre. Azonban a bevezető szavai hamar megmutatták tévedésemet, és ezzel egy időben egy új örömmel dobogtatta meg a szívemet. Körülbelül ezt mondta:

„A keresztyén életnek kizárólag Jézus Krisztus az erőforrása, barátaim.”

Ez volt minden. De ennyi elég volt. Még nem értettem meg igazán; de ez volt az, amit ezek a testvérek próbáltak megértetni velem. Később, amikor a szolgáló testvérrel beszélgettem hiányosságaimról és nehézségeimről, komolyan és egyszerűen ezt mondta: „Ó, Mr. Trumbull, ha merészebb hittel bízánk magunkat Krisztusra, akkor Ő sokkal többet tudna tenni értünk.”

Mielőtt elhagytam Nagy-Britanniát, még egyszer szembesültem azzal a gondolattal, ami felfoghatatlan volt számomra: egy olyan Krisztus, akit idáig nem ismertem, egy olyan igehirdetésben, amit az egyik

barátom mondott el londoni gyülekezetében egy júniusi vasárnap estén. A Filippi 1:21 volt az ige: „Nekem az élet Krisztus”. A téma is ugyanaz volt - annak az életnek a kibontakozása, aki Krisztus. Krisztus, mint az élet teljessége, és az egyedüli élet. Nem értettem mindent abból, amit mondott és bizonytalanul láttam, hogy én nem rendelkezem azzal, amiről beszélt nekünk. Újra el akartam olvasni a prédikációt, így magammal vittem a kéziratot, amikor elmentem.

Augusztus közepe volt, amikor válságba került az életem. Egy ifjúsági misszionárius konferencián vettem részt, ahol szembetaláltam magam egy hétre való mindennapos munkával, és tudtam, hogy szánalmasan és reménytelenül alkalmatlan, hozzá nem értő vagyok. Az azt megelőző néhány hét számomra szellemi mélységet hozott, nem pedig felemelkedést, minden veszteséggel, bukással, vereséggel együtt, amit egy ilyen időszak eredményezhet.

Az első este egy misszionárius beszélt az Élet Vizéről. Elmondta, hogy Krisztus vágya és célja az, hogy mindenki, aki Őt követi, az életnek kútfeje legyen, az életnek vizét áraszsa mindenkor mások felé, nem időszakosan, nem megszakításokkal, hanem folyamatos és ellenállhatatlan áradással. Krisztus saját szavaival mondta: „Aki hisz énbennem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” Elmondta, ahogyan egyeseknek van egy kevés az életnek vizéből, amit kis vödörökben hoznak fel, szabályos időközönként, mint

az indiai öntöző malmok vízkerekei, sok nyikorgással és csikorgással; mialatt mások életéből mindenkor árad az életet hozó, bővizű folyam, amit semmi sem tartóztathat fel. Beszéltek egy idős, keleti, bennszülött asszonyról, akinek Krisztusról bizonyoságot tevő csodálatos szolgálata megszégyenítette közülünk mindazokat, akik hallgattuk. Pedig az asszony ekkor még csak egy éve ismerte Krisztust.

A következő reggel, vasárnap, egyedül a szobámban az Úr elé vittem ezt imádságban, és kértem, mutassa meg számomra a kivezető utat. Ha van olyan krisztusi ismeret, amit én még nem ismerek, és amire szükségem van, mert ez a titka azon kevesek életének, melyet láttam, melyről hallottam, egy ismeret, amely több bárminél, ami nekem valaha volt, kértem az Urat, adja meg nekem. Nálam volt a szolgálat kézírata, melyet hallottam: „Nékem az élet Krisztus”, felálltam a térdeimről és elkezdtem tanulmányozni. Utána ismét imádkoztam. És Isten az Ő hosszútűrésében, megbocsátásában és szeretetében megadta nekem, amit kértem tőle. Egy új Krisztust adott nekem - egy teljesen új Krisztus-ismeretet és Krisztus-tudatot, mely most az enyém lett.

Miben történt változás? Nehéz szavakkal kifejezni, mégis olyan új, valóságos, csodálatos és csodatévő mind az én életemben, mind másokéban.

Úgy kezdődött, hogy az első pillanatban megértettem, hogy az a sok utalás végig az Új Testamentumban,

hogy Krisztus tibennetek és ti Krisztusban, hogy Krisztus a mi életünk, megmaradni Krisztusban, szó szerint értendő, valóságos, áldott tények, nem pedig szófordulatok. Mennyire áthatott új étellel János evangéliumának a 15. fejezete, amikor így elolvastam! Valamint az Efézus 3:14-21, a Galata 2:20, és a Filippi 1:21.

Hogy mit értek ez alatt? Mindig tudtam, hogy Krisztus a Megváltóm, de úgy néztem fel Rá, mint egy rajtam kívüli Megváltóra, aki elvégezte a megváltást értem, kívülről; valaki, aki kész közel jönni hozzám és mellettem maradni, segítve engem mindenben, amire szükségem van, adva az erőt, a kitartást és a megtartást. De most valami többet értettem meg. Végre valahára ráébredtem, hogy Jézus Krisztus valóságosan és szó szerint bennem van; sőt még ennél is többet: Őt magát tette az én életemmé, bevont engem a Vele való egységbe – testileg, lelkileg, szellemileg – miközben megmaradt a saját személyiségem, szabad akaratom és teljes erkölcsi felelősségem. Hát nem több ez annál, mint csupán úgy ismerni Őt, ahogy egy segítőt, vagy éppen, mint egy rajtam kívülálló Megváltót: venni Őt, Jézus Krisztust, Istent, a Fiút, mint az én saját életemet? Ez azt jelenti, hogy nincs többé szükségem arra kérni Őt, hogy segítsen nekem; inkább egyszerűen csak kérni, hogy végezze el a munkáját és akarátát bennem, velem és rajtam keresztül. Övé lett a testem, az értelmem, az akaratom,

a szellemem; és nem egyszerően az Övé, hanem szó szerint része Neki. Amit kért tőlem, hogy ismerjem el, az volt, hogy „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve, többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” Jézus Krisztus az életemmé vált, és ez nem egy szófordulat, hanem szó szerinti, valóságos tény, olyannyira bizonyos tény, minthogy az asztal, amelyen a kezem nyugszik, fából készült. Mert „a ti testetek a Krisztus tagja” és „ti pedig Krisztus teste vagytok”.

Csodálkozunk, hogy Pál miért tudta kitörő örömmel és ujjongással mondani: „nékem az élet Krisztus”? Ő nem úgy mondta, mint ahogy én tévesen gondoltam, hogy mondanom kell: „Nékem az élet, hogy Krisztushoz hasonló legyek” sem az, hogy „Nékem az élet, hogy Krisztus megsegítsen”, vagy „Nékem az élet, hogy szolgáljam Krisztust”. Nem, ő felülemelkedett mindezen, azzal a bátor, dicsőséges és titokzatos kijelentéssel, hogy „nékem az élet Krisztus”. Azelőtt sohasem értettem ezt a verset. Most, annak köszönhetően, hogy Önmagával megajándékozott, kezdek betekintést nyerni ezeknek a szavaknak a csodálatos jelentésébe.

Így értettem meg magam számára, hogy létezik egy győzelmes élet: és ez az élet a Jézus Krisztus élete. Ez az élet a mi életünk lehet, ha kérjük tőle, ha megengedjük Neki – önmagunk teljes, korlátlan, feltétel nélküli odaszánásában, a mi akaratunkat az Ő akaratának szentelve, Őt téve életünk Urává,

Megváltónkká – hogy belépjen az életünkbe, birtokba vegyen, elárasszon, sőt, teljesen betöltsön minket Önmagával, hogy „beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.”

Mi lett az eredménye? Vajon ez a megtapasztalás csak egy újszerű, elméleti, Krisztusról alkotott felfogást eredményezett, amely érdekesebb és élvezetesebb az eddigieknél? Ha csak ennyi lett volna, akkor ma nem lenne sok mondanivalóm. Nem; ez egy külső-belső forradalmat jelentett, egy alapjaiban megváltozott életet. Tudjátok, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.

Ne gondoljátok, hogy valami téves, túlzó nézetet terjesztek, miszerint ha valaki veszi Krisztust, mint az élete teljességét, többé nem vétkezhet. Krisztus élete meghagyja nekünk szabad akaratunkat, mely szabad akaratallal ellenállhatunk Krisztusnak; és az én életemben az új megtapasztalás óta, amelyről beszéltem, szintén mutatkoztak az ellenállásnak ilyen fajta bűnei. De megtanultam, hogy a teljes helyreállítás egy bukás után természetfeletti módon megáldva megtörténhet egy pillanat alatt. Már azt is tudom, hogy amint magamat átadva Krisztusban bízok, nem kell harcolnom a bűn ellen, mert teljes a szabadságom annak erejétől, de még a kívánságától is. Tudom azt is, hogy ez a szabadság több mint győzelem, hosszantartó és töretlen, amint én egyszerűen elismerem, hogy Krisztus az, aki megtisztít és uralkodik az életemben.

A három nagy hiányosság vagy szükség, amelyről beszéltem a bevezetőben, csodálatos módon betöltődött.

1. Olyan közösségem lett Istennel, amely teljesen különbözik és összehasonlíthatatlanul jobb, mint bármi, amit valaha tapasztaltam életem folyamán.

2. Egy egészen újfajta győzelmet ismertem meg, a szabadulás általi győzelmet a megrögzött bűnök fölött – olyan régi bűnök fölött, melyek hátráltattak, melyek által hajótörést szenvedtem – amikor elhittem, hogy Krisztusban ez a szabadság valóság.

3. És végül olyan mennyei örömben részesültem a szolgálatban elért szellemi eredmények által, melyről sohasem gondoltam, hogy lehetséges itt a földön. A hozzám legközelebb álló barátaim közül hatnak, legtöbbjük érett keresztyén, hamarosan teljesen és gyökeresen megváltozott az élete Krisztus által, amint rábízta magukat ezen az új úton, és betöltek vele Isten teljességének a mértéke szerint. Ketten közülük egy anya és fia. A fiú huszonöt éves, fiatal üzletember volt. Egy másik közülük Philadelphia egyik legnagyobb cégének a vezérigazgatója volt. Noha évekig kegyes és tevékeny keresztyén volt, most engedte meg Krisztusnak, hogy újszerűen munkálkodjon rajta keresztül sok munkatársának és

üzletkötőjének az életében országszerte. Egy ősz hajú, hetven évnél idősebb ember olyan békességet talált az életben, és örömet az imádságban, melyről már régen lemondott, mert lehetetlennek tartotta saját maga számára. Az élet tele van nyilvánvaló csodákkal, melyek azt bizonyítják, hogy mit akar és tud tenni Krisztus mások életéért bárkin keresztül, aki elfordítja a kulcsot, azért, hogy Ő tökéletesen lakozást vehessen benne.

Jézus Krisztus nem a segítőnk akar lenni, hanem az életünk. Nem azt akarja, hogy Neki, Érte munkálkodjunk. Azt akarja, hogy engedjük, hogy Ő végezze a munkáját rajtunk keresztül, úgy használva minket, ahogyan mi használunk egy ceruzát az íráshoz - vagy még inkább, úgy használni minket, mint az Ő kezének egy ujját.

Majd ha a mi életünk nem csak Krisztusé, hanem maga Krisztus lesz, akkor az életünk győzelmes életté fog válni, mert Krisztus nem vall kudarcot. Egy győzelmes élet pedig gyümölcstermő, szolgáló élet. Végül is, amin győzedelmeskedni kell, az életnek csak egy kis és tökéletesen negatív része; mind a személyiségünkben, mind a szolgálatban gyümölcstermővé kell válnunk, ha valóban Krisztus az életünk. És azzá kellene válnunk, mert Krisztus a mi életünk. „Ő magát meg nem tagadhatja”, Ő „nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon”. A szolgálatnak egy egészen új fajtája lesz

a miénk, amint engedjük, hogy Krisztus szolgáljon másoknak rajtunk keresztül, használva minket. Ez a gyümölcstermés és szolgálat állandó és változhatatlan, és mindennek a Krisztusba vetett hit által kell történnie; a mi munkálkodásunk az Ő bennünk megvalósult életének a következménye; nem pedig a feltétele, a titka, vagy az oka a győzelmes életnek.

Két egyszerű feltétele van annak, hogy Krisztust úgy fogad hassuk be, mint az élet teljességét – természetesen csak az után, hogy mint személyes Megváltónkat befogadtuk Őt, aki kiontott vérén és halálán keresztül, mint helyettesítőnk és bűneink hordozója, megszabadított a bűntudattól és bűneink következményétől.

1. Önmagunk teljes és feltétel nélküli odaszánása Krisztusnak, mint egész valónk és minden javunk Urának, megvallva Istennek, hogy készek vagyunk arra, hogy az Ő teljes akarata megvalósuljon egész életünkben, minden téren, bármi áron.

2. Hinni, hogy Isten tökéletesen megszabadított minket a bűn törvényétől (Róma 8,2) - nem meg fog szabadítani, hanem már megszabadított. Ettől a második lépéstől, a hitnek ettől az egyszerű lépésétől függ minden. A hitnek bíznia kell Istenben az érzések, a kézzel fogható bizonyítékok teljes hiányában is. Mert Isten Igéje megbízhatóbb, jobb és bizonyosabb,

mint bármilyen bizonyítéka az Ő Igéjének. Ha úgy szükséges, el kell mondanunk, akár vak és hideg hittel is: „Tudom, az én Uram Jézus betölti minden szükségemet most (még azt a szükségemet is, hogy tudjak hinni), mert az Ő kegyelme elég nekem.”

Ne felejtjük el, hogy Krisztus maga többet ér, mint bármilyen áldása; jobb, mint az erő, a győzelem, vagy a szolgálat, mellyel megajándékozhat minket. Krisztus által van a szellemi erő; de Ő maga többet ér, mint ez az erő. Ő Isten lényének a képmása; Ő Isten; és az Ő lénye a miénk lehet: a miénk lehet Krisztus, ha átadjuk magunkat Neki olyan teljességben és énünk feladásában, hogy többé nem mi élünk, hanem Krisztus él bennünk. Kész vagy ily módon befogadni Őt?

